

Hoofdstuk 1

In de zomer van 2003 veranderde ons leven voorgoed. Het begon met een licht dat door de nachtelijke hemel scheerde en me wakte uit een diepe slaap. Aanvankelijk dacht ik dat het een auto was die de oprit opreed om mijn tweelingzussen thuis te brengen na een feest. Ik stapte uit bed, liep naar het raam en keek naar buiten. Maar ik zag geen auto op de oprit, en ook niet op straat.

Ik keek omhoog en daar was het: een helder wit licht in de lucht dat over Solsbury Hill en de velden van boer Ortiz vloog, waar de grote witte windmolens stonden. Het licht bereikte Blue Ridge Forest, bleef even zweven en verdween vervolgens achter de toppen van de naaldbomen.

Wat was het? Een meteor? Een vuurbal? Ik had geen idee. Even dacht ik aan een ufo, maar ik besepte dat dat dom was. Ik tuurde in het donker en zocht naar het huis van Lindsay, dat verderop in de straat stond. Haar gordijnen waren open.

Ik draaide me om en zocht naar mijn mobieltje. Ik vond hem in de zak van mijn spijkerbroek. Ik sms'te haar en even later antwoordde ze met een vraagteken. Ik sms'te haar opnieuw en vertelde dat we de volgende ochtend moesten afspreken zodat ik haar kon vertellen wat ik zojuist had gezien.

Ik kroop terug in bed en schoof mijn mobieltje onder mijn kussen. Ik rolde op mijn zij, legde mijn handen onder mijn hoofd en probeerde te slapen. Het lukte niet. Ik keek uit het raam naar de sterren in de diepe zwarte nacht. Ik sloot mijn ogen, maar een uur later was ik nog steeds klaarwakker.

Hoofdstuk 2

Die nacht sliep ik nauwelijks. Ik bleef maar malen. In gedachten nam ik elk detail door: de helderheid van het licht, de manier waarop het door de lucht had geschoten en hoe het uiteindelijk was verdwenen achter de boomtoppen van Blue Ridge Forest.

Het was zeven uur toen ik naar beneden ging. Ik had verwacht dat nog niemand wakker zou zijn, maar toen ik de keuken binnenliep, zat mijn moeder bij het raam met een kop koffie.

‘Wat doe jij zo vroeg op?’ vroeg ze.

‘Ik kon niet meer slapen,’ antwoordde ik.

‘Zeven uur op een zaterdag is te vroeg, Ben...’ Ze nam nog een slok van haar koffie en wierp een blik uit het raam. Ik twijfelde of ik haar zou vragen naar het licht, misschien had zij het ook gezien. Maar ik deed het niet.

Ik opende de koelkast, haalde het pak melk eruit en schonk mezelf een glas vol. Ik pakte een bagel uit

de voorraadkast en ging aan de keukentafel zitten. De vroege ochtendzon viel door het raam en voelde warm op mijn gezicht.

‘Mam... waarom ben jij zo vroeg wakker?’ vroeg ik. Ze zweeg. Maar het antwoord kwam even later, toen een gammele pick-up kwam aanrijden en scheef parkeerde op de oprit. De passagiersdeur ging open en mijn tweelingzussen Angie en Tibby strompelden de auto uit. Ze leunden op elkaar en giechelden toen ze zwaaiden naar de chauffeur. De jongen nam een hijs van zijn sigaret, trok de deur dicht, toeterde en reed weg.

Mijn zussen liepen naar de voordeur en deden alsof ze mijn moeder niet hadden gezien. Toen ze binnenkwamen liepen ze snel de trap op. Ze waren halverwege toen mijn moeder vroeg: ‘Weten jullie wel hoe laat het is?’

Angie keek over haar schouder. ‘We kunnen klokkijken, mam.’ Ze maakten aanstalten om verder te lopen.

‘Denk maar niet dat jullie nu gaan slapen,’ reageerde mijn moeder.

‘Dus wel,’ zei Angie.

‘Jullie gaan pas naar bed als jullie mij vertellen waar jullie zijn geweest...’ Mijn moeder zette haar koffiekop

op de keukentafel. ‘Angie, vertel, waar waren jullie van-
nacht?’

Het geruzie stopte rond een uur of negen. Gelukkig waren mijn zussen al snel zo boos geworden dat ze de trap af waren gelopen om beter tegen mijn moeder te kunnen schreeuwen. Hierdoor kon ik veilig langs hen heen glippen en terugkeren naar mijn kamer. Ik passeerde mijn vader in de gang terwijl hij zich naar de badkamer haastte. Ook zijn tactiek was vluchten.

Ik kwam mijn slaapkamer in en ging op de vensterbank zitten. De lucht was blauw en helder en de zon brandde al op de stoep en verschroeide de gazons. Ik keek naar de boomgrens van Blue Ridge Forest en besloot op onderzoek uit te gaan.

Ik kleepte me aan en wachtte tot half tien voor ik naar Lindsay ging. Het was misschien vroeg, maar ik kon het geluid van mijn huilende moeder in de slaapkamer naast me niet langer aanhoren. Voordat ik mijn kamer uit liep, keek ik nog een keer uit het raam; Lindsays slaapkamerlamp brandde nog steeds.

Ik slenterde door de schaduw van de bomen die in de tuinen van de vrijstaande huizen stonden. Lindsay woonde in het laatste huis van de straat en naar haar toe

gaan deed me altijd goed. Een paar jaar geleden kreeg haar vader een baan aangeboden en verhuisden Lindsay en haar familie van de Oostkust naar ons kleine dorpje. Lindsay en ik werden meteen vrienden.

Maar ik zag haar veranderen toen haar vader zijn baan verloor en begon te drinken. Ook haar moeder veranderde, want behalve het feit dat mevrouw Burns te maken had met een dronken echtgenoot, had ze ook nog drie banen om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Op een avond, nadat ze achttien uur achter elkaar had gewerkt en het plaatselijke restaurant verliet, stak ze zonder uit te kijken de straat over en werd aangereiden door een grote vrachtwagen. Ze zeggen dat er niets meer van haar over was.

Toen ik bij Lindsay aankwam, opende ik het hek en liep naar de voordeur. Ik duwde de hordeur open en vond haar vader slapend op de bank met één arm hangend over de leuning en de andere rustend op zijn blote buik. Ik liep op mijn tenen langs hem heen naar de trap. Ik hoorde water lopen: Lindsay was aan het douchen. Ik keek naar haar vader die in zijn slaap tegen de tv aan het praten was. Ik ging op de onderste tree zitten en wachtte.

‘Lindsay...’ zei ik zachtjes toen ze even later de douche uit kwam.

‘Ben?’ fluisterde ze terug. ‘Ben jij dat?’

‘Ja...’

‘Wacht even. Ik kom zo naar beneden. Ik zie je achter.’

‘Oké.’ Ik stond op, sloop naar de keuken en deed de achterdeur open. Ik wachtte daar, in de schaduw van de grote esdoorn, onder de dikke tak waaraan vroeger een schommel had gehangen.

Toen Lindsay het huis uit kwam, was haar blonde haar nog nat. Ze glimlachte en liep naar me toe. Ze was heel mooi, met die lange haren van haar en die grote ogen. Ik had me dat pas een paar weken geleden voor het eerst gerealiseerd, toen ze op de laatste dag van school mijn jaarboek tekende. Ik betrapte mezelf erop dat ik naar haar ogen keek en toen pas besepte hoe mooi groen ze waren.

‘Hé!’ zei ze en ze sloeg me op mijn schouder. ‘Waar had je het nou over vannacht?’

‘Ik hoopte dat je wakker was zodat je het ook kon zien,’ zei ik. ‘Het licht, het was geweldig.’

‘Wat was het? Een vallende ster of zo?’

‘Zou kunnen, het was een heel helder licht dat over

Solsbury Hill en Blue Ridge Forest schoot. Ik denk dat het is neergestort of geland.’

‘Vreemd,’ zei Lindsay. ‘Geland?’

Ik knikte en stond op.

‘Daar wil ik meer van weten,’ besloot ze. ‘Laten we naar de oude molen gaan.’

Het was die zomer een soort gewoonte geworden om naar de oude molen op Solsbury Hill te gaan. De molen was al jaren verlaten en buiten gebruik, en behalve wij kwam er nooit iemand. Zelfs niet boer Ortiz, eigenaar van Solsbury Hill en de velden eromheen. Het was de perfecte plek om rond te hangen. We hadden eten en drinken opgeslagen onder de rottende vloerplanken en konden er uren zitten praten en kijken naar de windmolens.

We liepen naar het einde van de straat en namen de weg die naar de nieuw aangelegde snelweg leidde. We volgden het zandpad op een steenworp afstand van de snelweg totdat we bij de tunnel kwamen, de enige veilige manier om aan de andere kant te komen. We liepen door de tunnel en over de stoffige zandweg die direct naar Solsbury Hill liep. We beklommen de steile heuvel en deden de krakende deur van de molen open.